

ÚTMUTATÓNK EMLÉKÉRE

Kevés olyan ember születik a világban, akinek a jelenléte, lényének teljessége olyannyira erős letéteményese lenne annak a célnak, amit szóban is kifejtett, hogy a róla való megemlékezés már önmagában is egy helyreállító reflexiónak felelne meg. László András ilyen volt, és ezért a múlt időt felülírva ilyen most is, és amint az akarat, a célratörés intuíciója képes lesz ezt megragadni, ilyen marad a jövőben is.

Az ő esetében annyira kiemelt volt a személyen túlra való utalás, hogy a személyes megnyilvánulása szinte teljes egészében ennek a jegyében állott. Ezért merült fel úgy a lénye, mint ama pontifexé, aki az emberi világ és a transzcendencia világa közötti kapcsolatot teremti meg. A személyi megnyilvánulás ugyan a feltételek világához tartozik, a feltételek pedig a mulandóság körébe esnek, mégis, a mai ember erői és útjelzői már oly sok sérülést szenvedtek, hogy a helyreállítás általa képviselt religiója egy olyan súlyponti tényezőt tudott és tud jelenteni, ami újra megerősíti az útra lépés örök etapjait.

Ahol a szellem megnyilatkozik, ott felszabadítja a magával azonosságban állót, és konfrontálja, majd megsemmisíti azokat az erőket, amelyek ennek ellenállnak. A szellem kard, mert élesen és könyörtelenül elválasztja a fényt és a sötétséget, kereszt, mert egyesíti a világot a világfelettel, miáltal centrumot teremt minden kiterjedés vonatkozásában, és korona, mert egy olyan birodalom diadalmas uralkodója, amely az eloldottság teljes körű és feltétlen uralmát jeleníti meg.

A szellemi ember a szellemtől, az égtől született, akinek az otthona mindig is az ég volt, és akinek a megszületése restaurálása mindannak, ami az ég útjához visszavezet.

Jóllehet ő senkit nem fosztott volna meg az illúzióitól, hacsak azt nem ő maga akarja, a félreértések felbukkanása itt szinte törvényszerű. A tanításának a közvetlen támaszaként jelent meg, de egyetlen tanító sem teszi meg a tanítványa helyett a lépéseket. *Ācāryának*, útmutatónak tartotta magát, az is volt, és maradt ma is.

A hangfelvételeken most is hallgathatjuk, az igazság kimondásának erejét újra tapasztalhatjuk, és ebben az örök érvényű jelen születik újjá minden egyes alkalommal, bennem, aki hallgatom és felismerem benne a

rendező centrum folyamatos jelenlétét, az áttörő erőt a benső transzcendencia felé, a saját legmélyebb lényegem felé.

Őt hallgatni így is ünnep, és aki jelen volt az előadásain és a társaságában, abban egy ilyen visszaidézés még inkább gazdagodik. Nem elmondható és nem magyarázható. Aki tudja, az tudja. Lehet, hogy van, aki megpróbálja túlkiabálni, meghaladni számtalan területen át, és nyilvánvalóan erőt veszít. Érvényesen is újra lehet gondolni, tovább lehet bontakoztatni, de az integráló erőt hozzá hasonlóan megragadni valóban egy új kezdetet, autonóm születést jelent.

Az útmutató a lét teljes körén át orientál. Ebben kitüntetett helyet foglal el a létszemléleti alapállás meghatározása és dominanciába helyezése, mivel a szellemi vezérelv megszabadítása minden egyéb benső átalakulás előfeltétele. Az útmutató viszont a lét áthatottságával együtt nyilvánul meg, és ebben a vonatkozásban több síkon teremt érintkezési pontokat minden idők világaival.

Így László András nem érthető az „önmagamra vonatkozó” metafizikai intuíciónálkül. A nagysága, jelentősége így is érzékelhető, mint ahogy több példa is van erre, hogy a „lényegi tanítását leszámítva” az utóbbi idők legnagyobb emberének tartják, viszont így a bekapcsolt kontingenciák már nem tudnak akadálytalanul visszakötődni létrejöttük forrásához, vagyis nem a metafizikai realizáció szolgálatában állnak, hanem akár relatíve érvényes, de végső soron tarthatatlan hadállásokat alakítanak ki. Így lehet szeretni vagy gyűlölni, de lényege szerint érteni soha.

Az ő megszületéséről azt is mondhatnánk, hogy nem hozott semmi újat, és az eltávozása nem vitt el semmi lényegeset. Mégis a megszületésével és az életével mérhetetlenül többlet adott bárkinél, hogy bár ebben a korban nem születhetett királynak, viszont azt a tudást és azt az uralmi erőt, ami a királyt királlyá teszi, nyilvánvalóan fenntartotta és lényéből sugározta.

A legmagasabbra utaló tanításokat adta, a legmagasabb célt fogalmazta meg, és a legközvetlenebb megnyilvánulásában sem törte meg mindezt. Mindig a személyén túlra mutatott, de részt vett az embert érintő játékban is. Emberként is több volt, mint ember, mert minden esendőség megélése és látszata ellenére felismerte, megértette, szerette, de leleplezte és ki is nevette az emberit. A játék ura mindenhol látja a visszavezető utat, így ő a legellentmondásosabb helyzetek mentén is jelen tudott lenni úgy, hogy megteremtette az áthidaló erőt.

ÚTMUTATÓNK EMLÉKÉRE

Amit ő el tudott mondani, és ahogy elmondta, kivételes és utánozhatatlan ma is, de mint ahogy az utánzás lényegi megragadás nélkül nem is lehet más, csak paródia, nyilvánvaló, hogy nem a felszíni formák követésére buzdított, még ha ezek a formák az ő részéről azt a különleges értéket is hordozták, ami közel hozta és ki is emelte bennük és bennünk is a formán túlmutató esszenciát.

A magam nevében, de barátaimmal együtt is elmondhatom, hogy Vele több voltam, jobban láttam mindent, és inkább lehettem önmagam. De mindez nem lehet múlt, mindez egy vezérfonál, az, amit fel kell vennem, meg kell ragadnom, és teljességgel azzá, Önmagammá válnom.

H. E.